

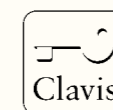

De reis
van
Raaf *en*
Papegaai

Li Lefébure

met illustraties van
Jenny Bakker

Het paradijs

Voor Sepp en Bendt, ontdekkers van de wereld.
En voor hun vrienden Aaron, Kay, Elias en Jules – Li

Voor Sil en Jip (mijn kleine natuurman) – Jenny

Li Lefébure
De reis van Raaf en Papegaai
© 2015 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Illustraties: Jenny Bakker
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: dieren, natuur, de wereld ontdekken, vriendschap
NUR 282
ISBN 978 90 448 2543 5
D/2015/4124/093
Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com

Alles zou anders worden. Raaf kon het voelen. In zijn veren, die leken te tintelen. Maar ook in de lucht. Die leek vandaag wel te knetteren. Warm. Heel bijzonder!

‘Het is zoover!’ zei hij zachtjes voor zich uit. Hij keek nog even naar zijn boom.

Vannacht had hij geen oog dichtgedaan. Hij kon alleen maar denken aan de reis die hij zou gaan maken. Samen met zijn vriend Papegaai. Al dagen spraken ze erover. Sinds het bezoek van neef Kaketoe, elf dagen geleden. Uren had hij verteld hoe mooi het er was. Het was de meest fantastische plek op aarde. ‘Het paradijs’ heette het.

‘Maar ... hoe wist je van het bestaan ervan?’ had Raaf gevraagd. ‘Pa-ra-dijs ...’ kraste hij zacht. Het klonk mooi. Het leek zelfs alsof hij het woord kon proeven. Het smaakte zoet!

‘Niet.’ Kaketoe haalde zijn vleugels op. Zijn grote gele kuif kwam omhoog. ‘Het was zo’n bewolkte dag. De zon wilde maar niet komen. En ik had net zo’n zin in zon. Toen ben ik zelf maar op pad gegaan. Op zoek naar de zon!’

‘En toen? Is het gelukt?’ De ogen van Papegaai werden groot. Hij hield zijn kop schuin.

De gele kuif van Kaketoe schudde omhoog en omlaag. ‘Natuurlijk is het gelukt,’ pochte hij. ‘Het was wél dagen vliegen. Mijn vleugels deden pijn. Mijn veren prikten. En ik had de ademhaling van een bejaarde vogel. Maar het was de moeite waard. Ik ben op heel veel mooie plekken geweest. En eenmaal daar ... De zon brandde mooier en warmer dan ooit. Maar dat was nog niet alles ...’ Kaketoe pauzeerde even.

‘Wat? Vertel!’ Raaf stuiterde bijna op zijn tak.

‘Het was er zo mooi. Adembenemend. De mooiste bomen. Alle soorten die je maar kunt bedenken. Ik werd meteen vriendelijk welkom geheten. Zulke aardige dieren. Ze boden me direct van alles aan. De allerheerlijkste heerlijkheden. En dat groeide daar gewoon in overvloed. Aan bomen, planten en struiken. Ik besloot meteen dat het mijn nieuwe plek zou worden! En dat wilde ik jullie vertellen,’ lachte Kaketoe. ‘Daarom ben ik nu hier.’

‘Wauw!’ Even had Raaf het gevoel dat hij er zelf was. Hij kon de warme zon op zijn veren voelen. Hij zag heerlijk fruit voor zich. Verrukkelijke insecten. Het leek zelfs of hij het kon ruiken.

Gisteren had Raaf aan Papegaai voorgesteld om het paradijs te gaan zoeken. Hij kon niet ophouden met wiebelen en krassen. En vanaf dat moment hadden ze aan niets anders meer kunnen denken. Ze droomden er hardop over. Buikpijn zouden ze krijgen van al dat lekkers. Ze zouden nooit meer natte veren hebben. En ze hadden samen besloten dat er vast nooit ruzie zou zijn.

‘Zou het wel lukken?’ had Papegaai nog even getwijfeld. ‘We weten helemaal niet precies waar het is. Over de oceaan. Voorbij de woestijn. En ook nog eens voorbij de savanne. Dat zei neef Kaketoe. Maar of we dat kunnen vinden? Het klinkt wel heel erg ver weg.’

‘Als neef Kaketoe het kan vinden, kunnen wij dat ook!’ Raaf knikte stellig met zijn kop. Hij wilde de bezwaren niet horen. Papegaai was altijd zo voorzichtig. Het was toch juist geweldig! Ze zouden avonturen beleven. Die hadden ze in het bos al lang niet meer beleefd. Het spannendste was de geboorte van de drie jonge vosjes. En dat was alweer een jaar geleden.

‘Ik heb wel al lang geen bananen meer gegeten,’ zei Papegaai.

‘In het paradijs zijn ze in overvloed!’ De opwindning gierde door Raafs lijf als een zwerm zwaluwen door de lucht.

‘En mango’s,’ ging Papegaai verder. ‘Dat lekkere, zachte, sappige vruchtvlees. Ver-ruk-ke-lijk!’

‘Ik mis de zon!’ Raaf rilde. Het had de hele dag geregend. Zijn verenpak voelde nat en klam.

‘Ik ook. Ik heb het koud!’ Papegaai hupte op en neer. Hij klapperde met zijn vleugels. Toen hadden ze elkaar aangekeken. En geknikt. Ze zouden het paradijs gaan zoeken. En neef Kaketoe verrassen.

Vandaag was het eindelijk zover. De dag van hun vertrek. ‘Dag boom! Tot ...’ Tja, tot wanneer? Tot volgende maand? Tot over een halfjaar? Of misschien wel tot nooit. Raaf wist het zelf niet. Zou hij nog wel terugkomen? Een raar gevoel vulde zijn buik. Hopelijk vond hij in het paradijs ook zo’n mooie boom. Zo’n fijn huis. ‘Dag geweldige boom!’ Raaf spreidde zijn vleugels. Hij scheerde hoog de lucht in. Niet één keer meer keek hij om. Hij had nog maar één doel. Zo snel mogelijk zijn vriend ophalen. Het paradijs wachtte op hen.

Een werzelende wind

‘Kijk, daar rent Haas!’ Raaf scheerde tussen de bomen door. ‘Dag Haas, tot ooit!’ Haas riep iets wat Raaf niet kon horen. Ach, wat maakte het ook uit.

‘Misschien moeten we wel weken vliegen,’ merkte Papegaai op.

‘Het zal de moeite waard zijn!’ antwoordde Raaf. ‘Dag Eekhoorn. We gaan op reis. Tot ziens!’

‘Wat als we het niet vinden? Misschien ligt het paradijs wel verstopt. In een grot of zo. Of het bestaat helemaal niet,’ hield Papegaai vol.

‘Wat?’ Raaf hoorde zijn eigen boosheid. Nijdig versnelde hij zijn vleugelslag. Wat zeurde Papegaai nou? ‘Natuurlijk bestaat het paradijs. Je hebt het toch zelf gehoord. Van neef.’

‘Misschien heeft hij overdreven. Je kent neef toch!’ hijgde Papegaai, die nu vlak achter Raaf vloog.

‘Nee!’ Vastbesloten vloog Raaf door. ‘Het paradijs bestaat. En we zullen het vinden ook!’ Hij keek even over zijn vleugel naar zijn vriend. ‘Kom, Papegaai. Dit wordt een groot avontuur! We gaan onze buiken rond eten. En stel je eens voor ... nooit meer natte veren.’ Opwinding borrelde in het lijf van Raaf.

‘Het gaat onweten!’ De stem van Papegaai trilde. ‘Wat doen we als het gaat donderen en bliksemen?’

‘Het zal wel meevallen,’ antwoordde Raaf terwijl hij naar de lucht keek. Maar Papegaai had gelijk. De hemel was net zo grijs geworden als het gegrauw van zijn vriend. En hij zag al een bliksemschicht. Raaf kwam nauwelijks vooruit. Verdorie! Ze moesten schuilen. En snel!

‘En als ...’

De woorden van Papegaai ebden weg. Plotseling leek het alsof Raaf

opgetild werd. Hij had al zijn kracht nodig om vooruit te komen. Bladeren en taken vlogen vlak langs hem. Gebulder vulde zijn oren. Een onweerswolk hing dreigend boven hem.

‘We moeten wegwezen, Papegaai!’ Raaf hoorde zijn eigen woorden nauwelijks, zo hard raasde de wind om hem heen. ‘Papegaai ...’ Hij wilde over zijn vleugel kijken waar Papegaai bleef. Het lukte niet. Het leek wel of zijn kop vastzat. Raaf worstelde tegen de windstroom. De donder en bliksem bulderden door de lucht. Wat vloog daar langs hem heen? Het leek wel een hele struik. Het gevecht van Raaf met de wind leek uren te duren. Hij wilde het al bijna opgeven. En zich laten meevoeren met de wind. Maar toen was het ineens stil. Verward keek hij om zich heen. Waar was hij? De wind had hem een eind noordwaarts geduwd. In de verte kon hij nog net een donkergrijze kolk zien. Die leek wel te dansen op de maat van de wind. Waar was Papegaai? Hij zou toch niet ...? Wild keek Raaf om zich heen. Het

voelde of zijn bloed in ijs veranderd was. Hij kon niet meer bewegen. Waar was zijn vriend? ‘Pa-pe-ga-haai ... PA-PE-GA-HAAAAI????’ Zo snel hij kon, begon hij te vliegen. Achter de zwierende kolk aan. Zijn vleugels deden pijn. En hij kreeg bijna geen lucht. Maar hij moest bij die kolk komen en Papegaai vinden. Maar hoe hard Raaf ook vloog, het lukte niet. Hij kon de kolk niet bijhouden. Voor hij het wist, was die verdwenen.

Hijgend ging Raaf op een tak zitten. De boom bewoog. Of leek dat maar zo? Alles draaide. De lucht leek als een deken boven op hem te vallen. Piepend kwam de adem uit zijn snavel. Het voelde alsof zijn veren elk moment een voor een konden uitvallen. Hij moest zijn beste vriend vinden. Zodat ze hun reis konden hervatten. Maar waar kon hij zijn? In gedachten zag hij weer dat grijze gevaarte. Hij had zoiets nooit eerder gezien. Prachtig en angstwekkend tegelijk. Als Papegaai maar niet ... Nee! Stellig schudde Raaf zijn kop en spreidde zijn vleugels.

‘Papegaai ...?’ Raaf vloog over de boomtoppen. Af en toe dook hij naar beneden en keek rond. Maar geen spoor van Papegaai. Wel heel veel afgewaaide takken en bladeren. Hij had zelfs een omgewaaide beuk gezien. Raaf voelde steken in zijn buik. Ze prikten en voelden rottig.

Toen zag Raaf het snuitje van Konijn. Het stak een klein stukje uit zijn hol. Hij keek bang. ‘Heb je Papegaai gezien?’ vroeg Raaf. Maar Konijn schoot alweer zijn hol in.

Het had een prachtige dag moeten worden, dacht Raaf. Hij keek naar de lucht. Die was nu lichtgrijs. De storm zag je alleen nog maar op de grond. In de vorm van takken en bladeren. De bosbodem was ermee bezaaid. Vos was druk bezig met een berg takken. Het leek wel of hij groef. ‘Vos, heb je Papegaai gezien?’ vroeg Raaf weer.

Maar wat was dat? Raaf zag iets liggen tussen de takken. Dat was toch niet kleine Vos? Hij leek wel dood! Met zijn bek vol takken keek

Vos heel even naar boven. Raaf durfde niets meer te vragen. Voorzichtig pakte Vos kleine Vos in zijn bek.

Papegaai? Misschien was Papegaai ook ... Nee. Zijn vriend was veilig! Verdorie! En ze zouden zo hun reis hervatten. Zijn veren tintelden. Raaf had er zo naar uit gekeken. Zou hij alleen gaan? Nee! Niet zonder Papegaai. Maar wat als hij hem nou niet kon vinden?

Ineens zag Raaf iets vreemds. Iets gekleurds tussen de takken en bladeren. Iets wat er niet hoorde. Vliegensvlug scheerde hij omlaag. Zijn adem stokte. Een veer. Daar lag een veer van Papegaai. Een rode. En een eindje verderop lag er nog een. Een groene. Raaf voelde zijn lijf trillen. 'Papegaai?' Hij wilde schreeuwen. Maar er kwam alleen gepiep uit zijn snavel. Zijn vriend was meegesleurd. Door die vervloekte kolk. Kaalgeplukt. Mishandeld. En dat allemaal door de wind. Raaf voelde in zijn buik iets omhoog komen. De bessen en wormen die hij vanmorgen gegeten had.

Je hart volgen

'Gaat het wel? Heb je ergens pijn?' Egel kwam aarzelend dichterbij. Zijn kraal oogjes keken Raaf bezorgd aan.

Raaf opende zijn snavel, maar er kwam geen geluid uit. Zonder naar de veer te kijken wees hij ernaar.

'O!' Egel schudde zijn hoofd. 'Wat een woeste storm was dat. Die grijze slurf nam alles mee wat hij tegenkwam. Kleine Vos werd erdoor gegrepen. En de boom van Eekhoorn. Die werd zomaar opgetild. Ik ben nog nooit zo bang geweest.'

De bessen en wormen in Raafs buik kwamen weer omhoog.

'Maar ...' Egel knikte en raapte de rode veer op. Hij legde hem voor de poten van Raaf neer. 'Het scheelde niet veel! Als Uil er niet was geweest ...' Egel schudde zijn kopje op en neer. 'Uil heeft voor twee gevochten. Voor Papegaai en zichzelf. Ik heb het allemaal gezien. Ze zijn daar!' Hij knikte naar de reusachtige eik voor hen en schuifelde toen verder. 'Dag!' riep hij nog over zijn stekels.

Kleine Vos ... niet veel gescheeld ... Uil ... gevochten ... Zo langzaam als de woorden van Egel bij Raaf binnendrongen, zo snel vloog hij naar de reusachtige eik. 'Papegaai?' Terwijl hij riep, verscheen de grijsbruine kop van Uil in de boomopening. De oranje ogen van Uil leken wel licht te geven toen ze Raaf aankeken.

'Pa... Papegaai,' stotterde Raaf.

'Alles is goed. Kom binnen!' Uil ging hem voor. 'Hij heeft alweer praatjes. Hij vertelde dat jullie op weg waren naar het paradijs.'

Raaf zag meteen dat Papegaai een paar veren miste. En de veren die hij wel nog had, stond alle kanten op. Raaf stormde op hem af. 'Wat ben ik blij je te zien!' Hij sloeg een vleugel om hem heen.

'En ik jou,' Papegaai. Ook hij sloeg een vleugel om Raaf.

'Ik vond je veren. Ik was bang dat ... Ik dacht ...' Raaf keek naar de grond.

'Wat? En jou alleen naar het paradijs laten gaan?' De ogen van Papegaai glinsterden. 'Maar even serieus. Het ene moment vloog ik nog vlak achter je. Het volgende moment zag ik je niet meer. Het leek of ik stil in de lucht hing, hoe hard mijn vleugels ook klapperden. Ik begreep niet wat er nou zo hard trok. Takken vlogen tegen me aan. Ik voelde hoe veren uit mijn lijf gerukt werden. Die slurf. Zonder Uil ...' Papegaai keek Uil aan. 'Bedankt!' zei hij zacht.

'Graag gedaan.' Uil knikte. En staaarde daarna stil voor zich uit. Seconden tikten weg. 'Wervelwinden kunnen heel verwoestend zijn,' zei hij ineens.

'Wervelwind? Heet die grijze kolk zo?' Raaf keek naar Uil. Waar zou Uil aan denken? Zou hij zoiets al eerder hebben meegemaakt?

Uil knikte. 'Er zijn veel soorten wervelwinden. Bijvoorbeeld een waterhoos. Dat is een wervelwind op het water. Maar ook een windhoos. Daar zijn jullie vandaag in beland.' De blik van Uil blijft even op Raaf rusten. 'Het is inderdaad een kolk. Warme en koude lucht komen samen. Ze botsen. De warme lucht wil ontsnappen.'

'En dan?' De snavel van Papegaai stond een stukje open.

'De warme lucht dringt dan als een spiraal omhoog. Draaiend door de koude lucht. En als er dan ook nog eens een andere wind bij komt ...' Uil zuchtte diep. 'De lucht gaat dan steeds sneller draaien. En draaien. Om te ontsnappen. Soms gaat zo'n wind wel honderd kilometer per uur.'

Raaf schudde zijn kop. Dus warme en koude lucht botsen met el-

kaar. Alsof ze ruziemaken. Dat wist hij niet. Hij keek naar zijn gehavende vriend. Wat moest die niet meegemaakt hebben. ‘Arme Papegaai,’ zei hij zacht.

‘Ja,’ knikte Uil. ‘Maar, we mogen blij zijn dat dit een windhoos was. De minst erge wervelwind.’

‘De minst erge?’ De stem van Raaf schoot omhoog. Hij zag de struik weer door de lucht vliegen. Kleine Vos die door zijn vader uitgegraven werd. En hij keek naar het verwaaide verenpak van Papegaai. ‘Wat gebeurt er dan in hemelsnaam bij de ergste wervelwind?’ Raaf hield zijn adem in.

Uil keek naar beneden. Het leek alsof hij er liever niet over sprak. Maar toen keek hij Raaf toch aan. ‘De tornado is de ergste soort wervelwind. De wervelsnelheid binnen in de tornado raast soms wel met meer dan vierhonderd kilometer per uur. En maakt dan alles kapot wat hij tegenkomt. Een heel bos bijvoorbeeld.’ Een gek geluid ontsnapte aan Uil zijn snavel.

Alles? Raaf zag een bos voor zich zonder bomen. Alles weggevaagd door de wind. Was dat wat Uil had meegemaakt? Hij durfde er niet naar te vragen.

‘Luister!’ zei Uil ineens. Hij knikte goedkeurend. Een straal zon piepte naar binnen, alsof er nooit een windhoos was geweest. ‘Ik hoor Lijster zingen. Dat is een goed teken.’

Raaf hoorde het ook. Het klonk prachtig. ‘Zouden er lijsters in het paradijs zijn, Papegaai?’ Hij hoopte van wel.

Voor Papegaai antwoord kon geven, knikte Uil. ‘Ja, daar zijn lijsters. Zeker weten!’

Verbaasd keek Raaf hem aan. ‘Ken jij het paradijs? Ben je er al eens geweest?’

Weer knikte Uil.

‘Is het er mooi? Zo prachtig als neef Kaketoe ons verteld heeft?’ vroeg Raaf nieuwsgierig.

‘Nog mooier!’ De ogen van Uil begonnen te glinsteren.

‘Echt?’ vroeg Papegaai. ‘Is het de moeite waard? Ik wil er heel graag naartoe. Maar ik was ook even aan het twijfelen. Eigenlijk nog steeds een beetje. De reis lijkt me zo lang en gevaarlijk. Ik vroeg me ineens af of we wel op zoek moesten gaan.’ Verontschuldigend keek hij naar Raaf.

Uil keek Papegaai even aan. Lachend schudde hij zijn kop. ‘De moeite waard, vraag je? Zeker weten. De zoektocht naar het paradijs is zeker de moeite waard.’

Blij hupte Raaf op en neer. Hij wist het! Ze moesten naar het paradijs. Niets kon hem tegenhouden. De twijfels van Papegaai niet. En zelfs geen windhoos.

‘Maar hoe vinden we het dan? We weten helemaal niet waar het ligt,’ vroeg Papegaai.

‘Als je goed zoekt, zul je vinden,’ antwoordde Uil geheimzinnig. ‘Volg je hart. Je zult vanzelf weten dat je er bent!’

